

[Udenrigsministeren]

bestræbelse for at bidrage til en fredelig udvikling i regionen må siges at være lykkedes.

Mødet, der påkaldte sig stor interesse både i Mellemamerika og udenfor, fandt sted på et afgørende tidspunkt, hvor der for første gang i mange år tegner sig en mulighed for, at krisen i Mellemamerika kan drejes ind i en fredelig retning. De 12 deltagende europæiske udenrigsministre fik mulighed for at give konkret støtte til Contadoralandenes værdifulde fredsbestræbelser. I communicate fra mødet gjorde alle de deltagende lande det klart, at de ser positivt på det forslag til en freds- og samarbejdsakt, som er udarbejdet af Contadoralandene, og det er meget vigtigt, at også de lande i Mellemamerika, som står skarpt over for hinanden, er enige i denne bedømmelse.

På mødet lagde de europæiske udenrigsministre vægt på sammenhængen imellem på den ene side økonomisk og social fremgang og på den anden side en mere fredelig og demokratisk udvikling, men det blev tillige understreget, at de mellemamerikanske lande ikke måtte forvente, at udefra kommende kræfter alene vil kunne løse deres problemer. Ansvar for herfor er i første række deres eget. De ti lagde en vis afstand til det synspunkt, at konflikterne i regionen skyldtes Øst-Vest-aspektet, og vi opfordrede i stærke vendinger de fem lande til snarest at acceptere Contadoralandenes udkast til en særlig akt vedrørende fred og samarbejde i Mellemamerika, og de ti erklærede sig rede til at bidrage til gennemførelsen af denne akt.

I mit eget indlæg støttede jeg de synspunkter, jeg lige har gengivet her, men jeg lagde også vægt på at fremhæve den betydning, som respekten for menneskerettighederne, de demokratiske principper og social retfærdighed i Mellemamerika har for vore muligheder for og vor beredvillighed til at udvikle et mere omfattende samarbejde med disse lande, og at de også for deres eget vedkommende måtte afholde sig fra at blande sig i forholdene i andre lande.

Jeg kan tilføje, at de ti's konstruktive samarbejde i forbindelse med San José-mødet ganske tydeligt var en kilde til inspiration for de tilstedeværende latinamerikanske udenrigsministre. Det viste også det europæiske politiske samarbejdes styrke og vitalitet. På den anden side må man ikke glemme beho-

vet for en løbende og frugtbar dialog med USA også på dette område.

Contadorprocessen og hermed forslaget til freds- og samarbejdsakten, der forhåbentlig snart vil kunne undertegnes af de fem mellemamerikanske lande, vidner om, at en positiv udvikling er i gang i Mellemamerika. Det er også glædeligt, at bilaterale drøftelser imellem USA og Nicaragua finder sted og nu har bevæget sig fra proceduremæssige spørgsmål over til substantielle emner.

Endelig må præsident Duartes initiativ til en dialog med guerillagrupperne i El Salvador hilses velkommen. Under en samtale med lederen af guerillaernes politiske organisation, dr. Ungo, her i København i september fik jeg et klart indtryk af hans ønske om en dialog med Duarte. I El Salvadors voldsprægede politiske klima fremtræder både Duarte og Ungo som modige mænd, der forhåbentlig vil kunne bidrage til en demokratisk fredeliggørelse af landet.

I Mellemøsten er der ikke sket nævneværdige fremskridt henimod en fredelig løsning af den arabisk-israelske konflikt. Situationen er karakteriseret af stilstand og afventen, hvilket tydeligvis vanskeliggør opbygningen af den tillid, som er nødvendig for igangsættelsen af en fredsproces.

Det er regeringens opfattelse, at udgangspunktet for en forhandlingsproces må være en gensidig anerkendelse af på den ene side Israels ret til at eksistere inden for faste og sikre grænser og på den anden side palæstenserens ret til selv at bestemme deres fremtid. Regeringen følger sammen med vore partnere i ti'er-kredsen udviklingen nøje, og vi overvejer løbende, hvordan vi fra europæisk side bedst kan bidrage til at iværksætte en sådan forhandlingsproces. Regeringen påskønner de resultater, som Libanons nationale enhedsregering har opnået med hensyn til en genoprettelse af Libanons uafhængighed, enhed og territoriale integritet. Sammen med de ti har vi gentagne gange støttet disse bestræbelser, og vi har også opfordret til reelle fremskridt mod national forsoning og en løsning af problemerne i forbindelse med de fremmede styrkers tilstedeværelse på libanesiske territorium.

Konflikten mellem Iran og Irak udgør fortsat en alvorlig trussel mod stabiliteten i hele Golfområdet. På trods af talrige internationale mæglingsbestræbelser synes ingen